

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

PEREKONDLIK
AFÄÄR

ROMAAN

Originaali tiitel:
Robyn Carr
A Family Affair
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anneli Sihvart
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B06415422
ISBN 978-9949-82-932-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

ÜKS

Anna McNichol haaras õrnalt oma ema kõverdunud, artriidihaigetest kätest. „Ma ei tea, mida ma tegema hakkam,“ ütles ta. „Ma jään igavesti üksi.“

Blanche oli kaheksakümne viie aastane ja tema juures käis hooldusõde, kuid ta oli hooldusasutuse ootenimekirjas, sest tema tervis oli käest minemas ja Anna teadis, et mälukaotus on kohe nurga taga.

„Sul olen mina, kuigi minust pole enam suurt kasu, ja sul on sinu lapsed, kuigi nad on sinu lapsed ja sa peaksid nende jaoks teed puhastama, mitte vastupidi. Ma arvan, et päeva lõpuks oleme kõik üksi, kas pole? Me kõik peame omaette seisma, hoolimata sellest, kui palju inimesi meid ümbritseb. Ma arvan, sa pead tugev olema. Nagu sa oled alati pidanud olema.“

„Kas sina pole kunagi kartnud?“ küsis Anna Blanche'ilt.

„Ma olin alati hirmul,“ ütles Blanche. „Aga mida teha? Kas alla anda? Mis sellest kasu oleks?“

„Ma ei tea, kuidas siit edasi minna,“ ütles Anna.

„Ja ikkagi mine edasi,“ ütles Blanche. „Sest tegelikult pole valikut.“

* * *

Mõistmine tabas teda abikaasa matustel. Siis sai Anna ootamatult ja valusalt teadlikuks sellest, millest tal puudu oli, see oli tõde. Kui ta nägi rasedat naist koos ühe assistendiga oma abikaasa büroost, siis ta teadis. Tal puudusid vaid faktid.

Naine paistis nii noor, ta polnud veel kolmekümnenegi. Või siis ehk kolmkümmend viis, kui ta oma vanuse kohta noorem välja nägi. Ta oli tasakaalukas ja hoidis distantsti. Temas oli see emalik sära. Assistent, kelle nime Anna ei mäletanud, saatis naist. Anna jälgis, kuidas nad mõnda inimest tervitasid, end tutvustasid ja siis taas tagasi tõmbusid.

Kas nii võis olla või kujutas Anna asju ette? Teda täitis süüdlaslik kahtlus – loomulikult oli ta reageerimisvalmis.

Aga ei, ta oli kindel. See naine kandis tema mehe last. Kiusatus minna naise juurde, end tutvustada ja küsida, kuidas ta Chadi tundis, oli tugev, kuid just siis puudutas tema vanim tütar Jessie ta kätt ja ütles: „Me peaksime sealpool olema.“ Ja Anna oli noogutanud ja tütrele järgnenud.

Anna ja Chad olid üheskoos läbi tulnud tõsiselt rasket olukorrast. Ta arvas, et see oli umbes neljas tähelepanuväärne juhtum kolmekümne viie aasta jooksul ja ta oli nõudnud nõustamist. Muidugi oli *tema* seda nõudnud. Chad oli psühholoog. Ta nõustas inimesi eluga toime tulemisel ja teadis kõiki nippe. Selle põhjal, mida Anna sõpradelt kuulnud oli ja mida Chad oli talle öelnud, polnud see arv mitu aastakümnet kestnud abielu kohta märkimisväärne. Tänapäeval kestsid vaid vähesed abielud üldse nii kaua. Ta teadis liigagi hästi, et abielu on otsekui kivine tee ja pole vahet, kui tark või lihtsameelne, edukas või usklik sa oled. Ta teadis ka isiklikust kogemusest, et ainuüksi

asjaolu, et sa oled suhete ekspert, ei anna sulle tingimata oma abielu tervena hoidmisel eelist. Seega olid nad hädas, olid nõustajaga kohtunud, tegelenud Chadi üldise rahulolematuse kui millegi ebamäärase ja filmilikuga. Mees ei olnud õnnelik. Ta tundis sisemist tühjust. Tal oli igav ja tema elus puudus põnevus. Ta otsis midagi *enamat*.

Seega sobis, et ta suri parvetades. See oli põnev.

Tundus, nagu oleks Chadil hiiglaslik keskeakriis, kuuekümne kahe aastase mehe kohta küll pisut hilja. Ta küsis pidevalt: kas see ongi kõik? 98 protsenti inimestest oleksid valmis olnud andma käe või jala, et elada nii, nagu nemad elasid. Kuid kuna Chad oli sageli melodramaatiline ja tujukas, las kis ta võimalustel käest libiseda. *Kas see ongi kõik?* Täiuslik tervis, suurepärane ja edukas töö, korralikud pensionisäästud, tugevad peresidemed, kvaliteetsed sõbrad? *Jah, Chad, see ongi kõik. Miks sellest sulle ei piisa?*

Nagu Anna oli aru saanud, käitub niiviisi mees, keda ahvatleb teine naine. Käitu nii, nagu kannataksid. Avasta järsku, et sinu elu ja abielu on tõsiselt puudulikud. See pole sinu süü ja sa oled kindlasti olnud aastaid ja aastaid õnnetu, seega on ilmne lahendus edasi liikuda. Hangi endale midagi uut. Oota, üks parandus – su naine peab olema kuidagi ebaõnnestunud ja nüüd peaksid sa leidma teise, parema. Jumal lubab sul austada oma kohustust ja jääda selle naise juurde, kelle arvates oled vaid pisut vähem kui täiuslik! Oma elu jooksul oli ta mitu korda kuulnud truudusetu abikaasa kohta öeldavat, et järelikult pidi tal kodus midagi puudu olema. See kõik ajas Annat oksele. Ja nüüd oli ta siin, et avaldada austust suurepärase mehe imelisele elule.

Anna pööras jumalateenistuse ajal paar korda ringi, et näha, kas rase naine käitub emotsionaalselt. Märkimisväärset

kombel ei paistnud nii olevat. Ta näis rahulik. Võib-olla polnud see siiski Chadi laps, kes ta vöökohta paisutas. Võib-olla oli ta klient? Assistent koos temaga... *mis* assistendi nimi oli? Ta oli vanem, küünitus noorema naise kõrva poole ja sosistas.

„Mida sa vaatad?“ küsis Jessie. „Ära jõllita!“

„Vabandust. Sul on õigus. Ma olen lihtsalt nii väsinud.“

Väsinud päevade veetmisest, pannes vanadest fotodest kokku videomontaaži Chadi mälestamiseks, korraldades matuseid, valides tuha jaoks urni, rääkides telefoniga, valides kleiti, palgates toitlustajat... nii palju detaile. Ja kõigele lisaks magamatus. Kuid ta oli seda teinud, pannud kokku nende mälestused, kõige paremad, ja teinud seda, mida ta kõige paremini oskas: muutnud mehe jumala sarnaseks, ideaalseks abikaasaks ja isaks. Mida ta ei olnud, aga ärgem surnutest halba rääkigem.

Kui just tema rase tüdruksõber matustele pole tulnud. See oli piisavalt hea põhjus.

Kindel käsi vajus ta õlale ja ta pöördus, et vaadata rohkem kui kolmkümmend aastat tema sõbraks olnud Joe tumedatesse silmadesse. Kõigepealt Chadi sõber, seejärel nende mõlema sõber, seejärel läbikäimine peredena, kuni Joe ja Arlene lahutasid. Mitte kunagi ainult tema sõber, kuigi ta oli meest alati sama palju hinnanud kui Chad. Ta oli suurepärane. Anna kallistas sõpra, hoides temast kaua. „Kuidas sul läheb?“ küsis Joe.

„Minuga on kõik korras,“ ütles naine, igatsedes ise Joega tunni või ka kuus rääkida. „See on kurnavam, kui tundub. Emotsionaalselt koormav.“

„Ma kujutan ette.“

Just siis ümbritsesid neid kõik tema lapsed. Joe kallistas Jessiet, kes oli kolmekümne ühe aastaselt ilus naine. Talle järgnes kahekümne kaheksa aastane Mike, kes oli oma ilusa isa koopia. Seejärel pöördus Joe armsa Bessi poole, mis oli lühend

Elizabethist. See oli tema 24-aastane armsake. Ta ei kallistanud Bessi, sest Bessile ei meeldinud, kui teda ette hoiatamata puudutati. Hetke pärast sirutas Bess talle käed ja kõik läheduses viibinud lõdvestusid.

Õeldi tavapäraseid lauseid: tunnen kaasa kaotuse pärast, helistage mulle, kui saan kuidagi aidata, kui on midagi, mida vajate. Kõik niisugused tavalised lubadused, mis ei olnud Joe puhul tühjad sõnad. Anna teadis, et ta aitab vajadusel.

Chadi olid paljud armastanud, ja miks mitte? Ta oli väga lõbus, tark, naljakas, väljapeetud kõnemaneeeriga ja oskas alati õiget asja öelda. Anna oli võrdselt armastatud ja austatud. Paarina olid nad populaarsed ja sageli neid kadestati – nad olid atraktiivsed, edukad, lõbusad ja stabiilsed. Kui nende sõpruskonnal oleks tegelikult aimugi, millisest jamast nad olid viimasel ajal läbi tulnud, oleksid nad šokeeritud. Kuid nad hoidsid oma probleeme hoolikalt enda teada.

Joe oli üks väheseid mehi, kes oli isiksusena Chadiga võrdselt edukas. Ta oli pühendunud sõber. Chad oli käinud koos Joega keskkoolis; nad olid koos palli mänginud ja jäänud sõpradeks läbi ülikooli, aga siis olid nende teed lahku läinud. Chad töötas algul õpetajana ja seejärel omandas magistrikraadi nõustamise alal, millele järgnes doktorikraad; Joe sai doktorikraadi ning õpetas Stanfordis ajalugu ja teoloogiat. Mehed nägid teineteist vaid paar korda aastas, kuid mõlemad kinnitasid alati, et neil on tunne, nagu polekski aega möödunud. Nad oskasid ikka naerda nagu poisid. Anna nägi Joed harvemini kui Chad, kuid temagi tundis sama.

Ärasaatmine ei toimunud tavandihoones ega kirikus, vaid hoopis uhkes klubis jõukas Mill Valley kogukonnas. See oli sisustatud mugavate diivanite, toolide, väikeste ümarate laudade, paksu vaiba ja hoolikalt valitud kunstiteostega. Koht oli

mõeldud eelkõige pidude pidamiseks, kuid kogukonna rahvas sai ruume rentida ka muudeks sündmusteks, nagu Anna oli teinudki. Seal oli tohutu ekraan, millel jooksid pildid Chadi elust. Neid oli sada viiskümmend, Anna oli need valinud hoolikalt ja armastusega, lapsed aitasid vaid veidi. Igal pildil oli Chad, alates vanadest lapsepõlvepiltidest, mis ta oli aastaid tagasi mehe emalt pärinud. Ta vaatas üles, et näha meest keskkooli hullusti kulunud jalgpallivormis, räpasel näol lai naeratus; siis nende pulmapilt ja varsti pärast seda pilt, kus beebi Jessie magab isa rinnal. Seal oli palju pilte Chadist üksi, mõned Chadist ja Annast, noorest Annast, kes vaatas armastavalt Chadile otsa, ja mitu perekonnapilti. Keskenduti Chadile, tema elule, tema tegudele, saavutustele, õnnele, mõnele olulisele inimesele tema elus. Chad, Chad, Chad. Täpselt nagu enne tema surma.

Asjad olid viimasel ajal pingelised, kuid ta meenutas varasemaid aastaid hea sõnaga, sest kuigi need polnud kerged, olid nad sügavalt armunud. Nad kohtusid viisil, mida saab kirjeldada ainult saatuse sõrmena, ettemääratusena. Tegelikult oli nende kohtumine legendaarne perekonnalugu. Anna oli olnud San Franciscos ja käinud lõunavaheajal Fisherman's Wharfis kaupa vaatamas. Poes käimine ilma midagi ostmata oli tema komme, sest ta oli alati olnud ja oli endiselt väga kokkuhoidlik. Talle meeldisid merilõvid, ta vaatas turiste, leidis mõnikord esimese kai juures soodsaid kaupu või nautis seal einet.

Sel päeval juhtus midagi kummalist. Ta märkas, et turistid kail on paanikas, ja nägi juhita toiduauto, mis üle kai veeres ja kiirust kogus. Veoauto kannul jooksis tööriietes ja põllega mees. Annal kulus vaid sekundeid, et toimuvat mõista. Paistis, et kiiresti liikuv lahtise varikatusega auto veeres just inimeste suunas. Otse tema silme all paiskas veok ühe mehe kailt alla, enne kui piire veoki peatas.